

ἐξῆντα κολονᾶτα!.. Ὅγεσκε!.. καλλίτερα νὰ καθίση ἐκεῖ ποῦ κάθηται!..
Μὴ σῶση καὶ φύγη!..

Καὶ ἐνῶ τὸ πλῆθος ἐξίστατο ἐνεὸν καὶ σταυροκοπούμενον, ἀκοῦον τὰ
ἀλλόκοτα ταῦτα ῥήματα, καὶ οἱ μᾶλλον ἀνεπτυγμένοι ἐξήρχοντο ἤδη θα-
ρυθωδῶς ἐκ τοῦ ναοῦ, δυσκόλως ἀποκρύπτοντες τὸ μειδίαμα διὰ τὴν ἀ-
προσδόκητον σκηνὴν, ὁ γέρων ἔτι μᾶλλον ἐξαπτόμενος, ἀγέρωχος, ἀπτό-
ητος πρὸ αὐτοῦ τοῦ Βεελζεβοῦλ, ἐξηκολούθει νὰ ἐπαναλαμβάνη ὡς ἐν
μονολόγῳ :

— Εἶδες ἐκεῖ!.. τὸν πολυέλαιον!.. τὸν πολυέλαιον ποῦ μοῦ κοστίζει
μιὰ περιουσία!.. Μὰ καλλίτερα νὰ μὴ φύγη ποτὲ ἀπὸ μέσα σου, ἀδελ-
φούλα μου!.. καλλίτερα νὰ μείνη ἐκεῖ ποῦ κάθηται!..

Ἄθῆναι, 1899.

ΧΑΡΑΔΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ

Α Π Ο Τ Ε Σ “ Π Ι Κ Ρ Ο Δ Α Φ Ν Ε Σ , ,

Ο ΑΓΙΟΓΡΑΦΟΣ

Ἐ Τ Ο Ν Κ. Σ Π Α Ν Ο Υ Δ Η .

ΜΕΣΑ σὲ σάκκο τρίχινο
Ἕνας τεχνίτης κοσμοζακουσμένος
τὰ νειᾶτά του ἑσαδάνωσε
καὶ ζῆ ἔς τὴν ἐρημιὰ λησμονημένος.
Δάφνες, θριάμβους καὶ ὄνειρα,
τὰ ἐμίσησε ὅλα ὁ τρανὸς ζωγράφος
ἀφ’ ὄντας τὸν ἐχώρισε
ἀπ’ τῆς ψυχῆς του τὴν ψυχὴν ὁ τάφος.

Καὶ ἔς τὰ βουνὰ ἀδιάβατα,
ποῦ καὶ ὁ ἀετὸς τρομάζει νὰ φωληάσῃ,
τῶν στεναγμῶν του ὁ ἀντίλαλος
κατάκαρδα πικραίνει ὅλην τὴν πλάσι.

Καὶ ὅταν τὰ μεσάνυχτα
πλανᾶται ἔς τὸ ἔρεβος καὶ τὰ μαλλιά του
τὰ κυματίζῃ ὁ ἄνεμος,
τὸν βασιλέα ἰμοιάζει τοῦ θανάτου.

Και ἀπὸ ἕναν βράχο ἄφωτος
τὰ ῥάτια του ἀνοίγει καὶ κυττάζει
καὶ μέσ' ἔς τὸ χάος βυθίζεται
καὶ τᾶστρα ὁ μαῦρος ἴσκιος τοῦ ἀγκαλιάζει.

Λές πῶς ὁ νοῦς του ἀτρόμαχος
κάποιον θεὸ ἔς τὴν ἄβυσσο ἀγναντεύει
καὶ ὑπερκόσμιος δαίμονας
ἔς τὰ σπλάγχνα του γεννιέται καὶ ἀνδριεύει.

Ὡς ποῦ ἦλθε ἡμέρα κῆσαλλος
ἀρπάζει τὸ κονδύλι του καὶ ἀρχίζει
μιὰ Παναγιὰ θεόμορφη
σὲ μάρμαρο λευκὸ νὰ ζωγραφίζει..

Κινοῦσε τὸ κονδύλι του
καὶ ἡ κάθε κονδυλιά του—ὦ μαγεία! —
ἔς τὸ ἔψυχο μάρμαρο ἔδινε
ζωή, λαχτάρα, φῶς καὶ ἀθανασία.

Καὶ μὲ τὴν φαντασία του
πετάει ὡς τὰ οὐράνια καὶ ἀρπάζει
τῆς εὐσπλαγχνίας τὸ ἸΠάνθεο
κοὶ μέσ' ἔς τὴν ζωγραφιά του τὸ θρονιάζει.

— Ὡ πλάσμα τῆς ἐμπνεύσεως,
ὅταν σοῦ δίνη ὁ πόνος τὴν ψυχὴ σου,
λαμποκοπάει ἔς τὰ κάλλη σου
ἡ τέλεια εὐμορφιά τοῦ παραδείσου —

Καὶ ἅμα τὸ θαῦμο ἐτέλειωσε
ῥονάτισε ὁ ἀσκητῆς ἔμπροστά του
καὶ τὴν εἰκόνα ἐμύρωσε
πρῶτος ἐκεῖνος μὲ τὸ φίλημά του.

Καὶ λέει: — Παρθένα μου ἄμοιρη,
ψυχὴ ποῦ ἔς τὰ οὐράνια φτερουγίζεις,
μὲ τὴν πανώρηαν ὄψι σου
χαρὰ κέλπιδα ἔς ὄλους θά χαρίζης».

II

Γιορτάζει ὁ κόσμος· στήνουνε
τὴν Παναγία 'ς ἐκκλησιά μεγάλη
καὶ τρέχουν ἀπ' τὰ περατά
καὶ προσκυνοῦνε τὰ χραντά της κάλλη.

Τῶν νικητῶν τὰ τρόπαια,
κορῶνες, καὶ τὸν ἥλιο ποῦ θαμπῶνουν,
καὶ ἄρματα καὶ φλόμπουρα
ὅλα ἐκεῖ μπροστά της χαμηλώνουν.

Καὶ βασιλειάδες καὶ ἥρωες
καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ σοφία καὶ ἡ ἀνδρεία,
γονατιστοὶ ἀντίκρυ της
γυρεύουν ἀπ' ἐκείνην προστασία.

Καὶ 'άν μερμήγκια ἔρχονται
ἀρρώστοι, ἀμαρτωλοὶ καὶ ἀπελπισμένοι,
καὶ σωτηρία καὶ ἀνάστασι
καθένας ἀπ' τὴν χάρι της προσμένει.

Καὶ ἀπ' ἄκρη ὡς ἄκρη εὐφραίνεται
ἡ Οἰκουμένη καὶ ἡ Χριστιανοσύνη
καὶ διαλαλοῦν τὰ θαύματα,
ποῦ κάνει ἡ Μεγαλόχαρη ἐκείνη

Καὶ τὴ χρυσὴ κανδύλα της
φυλάει ὁ ἀσκητὴς νύχτα καὶ ἡμέρα,
γιὰ νᾶχη φῶς ἀκοίμητο,
τῶν δυστυχῶν νὰ φέγγῃ τὴν μητέρα.

Μά, ὦ κρῖμα . . . Ἡ εὐλάβεια του
ριζώνεται βαθειά 'ς τὴν ἀμαρτία·
θαρρεῖ πῶς ἡ ἀγάπη του
θαυματουργεῖ καὶ ὄχι ἡ Παναγία.

Μάρτιος, 1899.

I. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ